

www.jollibre.com

© *La volta al món en 80 dies* és una obra col·lectiva, concebuda, dissenyada i creada per l'equip editorial de Santillana

© 1999, Lorenzo Rodríguez

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44

46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-54-6

Depòsit legal: M-1233-2017

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Tercera edició: febrer de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

La volta al món en 80 dies

Jules Verne

Adaptació de Sagrario Luna

Il·lustracions de Lorenzo Rodríguez

jollibre

Personatges

Phileas Fogg

Cavaller anglès metòdic i d'existència misteriosa. És un honorable membre del Reform Club. Es compromet a fer la volta al món en vuitanta dies i, després de moltes vicissituds, hi reïx.

Jean Passepartout

Jove francès que entra al servei de Phileas Fogg i l'acompanya en la seua aventura.

Aouda

*Jove índia alliberada
per Phileas Fogg, amb
l'ajuda de Passepartout,
que els acompanya en gran
part del viatge.*

Fix

*Tenaç detectiu que
considera Phileas Fogg
autor del robatori al Banc
d'Anglaterra. És per això
que el segueix en la volta
al món per mirar de detenir-lo.*

La història de...

La volta al món

L'ANY 1872, A LONDRES, VIVIA UN CAVALLER QUE ES DEIA PHILEAS FOGG.

PASSEPARTOUT, DES DE HUI ESTÀ VOSTÉ AL MEU SERVEI.

FEIA UNS DIES QUE S'HAVIA PRODUÏT UN IMPORTANT ROBATORI AL BANC D'ANGLATERRA.

QUÈ SE'N SAP, DEL ROBATORI?

LA POLICIA DETINDRÀ EL LLADRE. NO ES POT AMAGAR A CAP PAÍS.

LA TERRA ÉS MOLT GRAN.

NO TAN GRAN. ES POT RECÓRRER EN HUITANTA DIES.

AQUEST ÉS EL TEMPS MÍNIM.

APOSTE VINT MIL LLIURES QUE ES POT FER.

JA A CASA SEUA...

PREPARE'S. EMPRENEM LA VOLTA AL MÓN.

PERÒ... SENYOR.

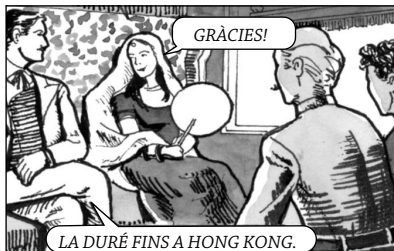

QUAN FOGG I PASSEPARTOUT VAN ARRIBAR A SUEZ...

ÉS EL MEU HOME.
EL SEGUIRÉ FINS QUE
EL PUGA DETENIR.

FOGG, EL SEU CRIAT I UNA JOVE ÍNDIA, SEGUITS PER UN DETECTIU, VAN VIATJAR AMB TRENS I VAIXELLS A TRAVÉS D'ÀSIA I AMÈRICA.

LA DURÉ FINS A HONG KONG.

PER FI, VAN ARRIBAR A LIVERPOOL.

EN NOM DE LA REINA,
QUEDA VOSTÈ DETINGUT.

FOGG VA SER ALLIBERAT. EL VERTADER LLADRE HAVIA ESTAT EMPRESONAT FEIA UNS DIES. PERÒ, EN ARRIBAR A LONDRES...

FALTEN DEU MINUTS
PER A LES NOU. HE
PERDUT L'APOSTA.

PERÒ, GRÀCIES AL FET QUE HAVIEN VIATJAT CAP A L'EST, HAVIEN GUANYAT UN DIA SENSE ADONAR-SE'N.

SENYOR, HUI
ÉS DISSABTE,
NO DIUMENGE!

EL 21 DE DESEMBRE, AL REFORM CLUB...

JA ESTIC ACÍ, SENYORS.

Phileas Fogg contracta Passepartout

L'any 1872, el senyor Phileas Fogg duia una pacífica existència a la seua residència de Saville Row, a la ciutat de Londres.

11

Aquest cavaller, un dels més distingits i notables membres del Reform Club de Londres, tot i ser anglés, no semblava londinenc. Ningú no sabia res d'ell. Mai ningú no l'havia vist a la Borsa, ni a la banca ni a cap oficina comercial. No era industrial, ni negociant; tampoc no era comerciant, ni propietari de terres. No formava part de cap dels instituts o societats del país i no pertanyia, en fi, a cap de les nombroses organitzacions que hi havia a bastament a la capital d'Anglaterra.

El misteriós Phileas Fogg era membre del Reform Club. I prou.

Havia ingressat en aquesta honorable associació avalat pels germans Baring, en el banc dels

quals tenia obert un compte. Aquest fet conferia al senyor Fogg certa reputació: els seus xecs eren regularment pagats, ja que el seu compte corrent presentava sempre saldo positiu.

Era ric Phileas Fogg? No n'hi ha cap dubte. Ara bé, hi havia una cosa que ni les persones més ben informades podien explicar: com havia fet el senyor Fogg la seua fortuna. I, certament, el senyor Fogg era l'última persona a la qual calia adreçar-se per saber-ho. Siga com siga, no tenia la mà foradada, encara que tampoc no era de mà estreta, i sempre que calia una ajuda per a una causa noble, útil o generosa, s'hi prestava anònimament.

En resum, no hi havia ningú menys comunicatiu que aquest cavaller. Sempre que podia, callava; i era, precisament, el seu caràcter silenciós allò que el feia semblar encara més enigmàtic. Però, tot allò que feia era tan matemàticament idèntic, que la imaginació insatisfeta de la gent volia anar més enllà i saber-ne més.

Havia viatjat? El fet cert era que no hi havia lloc, per remot que fora, del qual no tinguera un coneixement especial, del qual no poguera parlar amb brevetat i precisió.

Amb tot, la veritat és que, des de feia molts anys, Phileas Fogg no havia eixit de Londres. Ningú no l'havia vist a cap altre lloc fora del club o del trajecte que feia d'allà a casa seua. El seu lleure, el dedicava únicament a llegir els diaris i a jugar al *whist*. En aquest silenciós joc de cartes, tan apropiat a la seua naturalesa, hi guanyava sovint, però aquests guanys no anaven a parar mai a la seua butxaca, sinó que els destinava a obres de caritat.

D'altra banda, el senyor Fogg jugava per jugar, no per guanyar. El joc era per a ell una lluita contra una dificultat, però una lluita sense moviment, sense desplaçament, sense cansament, i això s'adeia perfectament amb el seu tarannà.

A Phileas Fogg, no li coneixien dona, ni fills, ni parents, ni amics. Vivia sol a la seua residència de Saville Row. No rebia visites de ningú. De servents, en tenia prou amb un de sol, ja que dinava i sopava al club a hores exactament determinades, a la mateixa sala, a la mateixa taula i sense parlar amb els seus col·legues. I tornava a casa per anar al llit al punt de les dotze de la nit. De les vint-i-quatre hores del dia, només en passava deu al seu domicili,

tot just aquelles que necessitava per a dormir i arreglar-se.

14 A causa d'aquests invariables costums del cavaller, doncs, el servei que necessitava era certament escàs. Amb tot, Phileas Fogg exigia al seu únic criat una puntualitat i una regularitat extraordinàries. Aquell mateix dia, el 2 d'octubre, havia acomiadat el seu servent perquè li havia dut l'aigua per a afaitar-se a 28,8° i no a 30° centígrads. En aquest moment estava esperant el candidat que havia d'ocupar el lloc vacant.

Phileas Fogg, assegut, contemplava les agulles del rellotge de paret, un complicat aparell que indicava les hores, els minuts, els segons, el dia de la setmana i l'any. Van trucar a la porta. Un xicot ben cepat va aparéixer a la sala i el va saludar.

—Vosté és francès i es diu John? —va preguntar el senyor Fogg.

—Jean, si no li fa res —va respondre el jove que acabava d'arribar—, Jean Passepartout. Crec que soc un home honrat, senyor. He de dir-li que he tingut diversos oficis: cantant, artista eqüestre en un circ, volantiner, funàmbul, professor de gimnàstica, sergent de bombers. Fa cinc anys vaig

deixar França per venir a Anglaterra a treballar com a ajudant de cambra; quan vaig sentir a dir que vosté era l'home més exacte i sedentari de tot el Regne Unit, he vingut a casa seua per trobar-hi tranquil·litat.

—Tinc molt bons informes sobre vosté, Passepartout. Coneix les meues condicions?

—Sí, senyor.

—Bé. Quina hora té?

—Són les onze i vint-i-dos —va contestar Passepartout, després de mirar el seu rellotge.

—Va endarrerit.

—M'ha de perdonar, senyor, però això és impossible.

—Són les onze i vint-i-nou. No hi fa res. Tindrè en compte la diferència. A partir d'aquest moment, onze i vint-i-nou del dimecres 2 d'octubre de 1872, està al meu servei.

Dit això, Phileas Fogg es va alçar i isqué. Passepartout va sentir com es tancava la porta del carrer. Es va quedar sol a la casa.

Durant els pocs minuts que havia estat amb el senyor Fogg, Passepartout l'havia examinat amb molta cura. Era un home que devia tenir uns

quaranta anys, de faccions nobles i belles; era bastant alt i exhibia una lleugera obesitat que no l'enlletgia, però.

Phileas Fogg era una d'aquelles persones matemàticament exactes, que mai no es precipitaven, però que sempre estaven disposades. Era l'home menys apressat del món, però sempre arribava a temps. Mai no se l'havia vist emocionat o torbat.

16

Quant a Passepartout, era un vertader parisenc. Durant els cinc anys que portava a Anglaterra, havia buscat en va un amo de qui poguera encanterinar-se. Era afable i servicial.

La seua fesomia era agradable. Tenia els ulls blaus i els cabells de color castany, una mica rebels. Era ample de tòrax, amb una musculatura vigorosa i una força hercúlia, que els exercicis de la seua joventut havien desenvolupat admirablement.

Passepartout va començar la inspecció de la casa poc després que el senyor Fogg se n'haguera anat. Era una casa neta, ordenada, austera, ben organitzada per al servei. Li va agradar. Va trobar fàcilment al segon pis l'habitació que li era destinada. Hi havia tot de timbres elèctrics i de tubs acústics que la posaven en comunicació amb les

estances de l'entresòl i del primer pis. Sobre la lleixa de la llar hi havia un rellotge elèctric, que estava connectat amb el rellotge del dormitori del senyor. Tots dos aparells marcaven en el mateix instant el mateix segon.

«Això m'agrada. M'agrada...», pensava Passepartout.

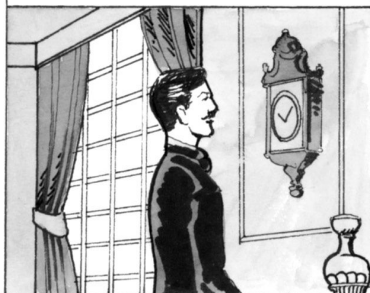
A la seua habitació va trobar també, fixat a la paret, un full amb el programa del servei quotidià. Des de les huit del matí, hora en què es llevaba el senyor Fogg, fins a les dotze de la nit, quan se n'anava al llit, tot hi era anotat, previst i reglamentat.

El guarda-roba estava magníficament assortit i en perfecte ordre. Cada peça de roba estava numerada i en un registre hi havia anotada la data en què havia de ser usada, segons l'estació. I això mateix, per al calçat.

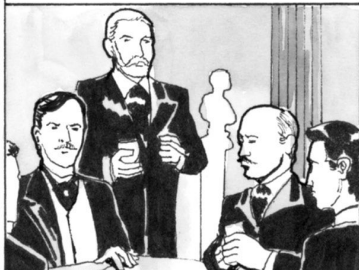
El mobiliari de la casa revelava la posició benestant del seu propietari. Al dormitori, hi havia una caixa forta, la sofisticada instal·lació de la qual la deixava fora de tot risc d'incendi o de robatori. No hi havia cap arma, ni cap instrument o estri de caça o de guerra. Tot indicava allí els costums més pacífics.

Quan va haver acabat la seua inspecció detallada, Passepartout es va fregar les mans alegrement. «M'agrada això! Just el que jo volia! El senyor Fogg i jo ens entendrem; ell és un home casolà i regular, una veritable màquina, i a mi no em desagrada en absolut servir una màquina», es deia el xicot molt animat.

L'ANY 1872, A LONDRES, VIVIA UN
CAVALLER QUE ES DEIA PHILEAS FOGG.

LA SEUA EXISTÈNCIA ERA MISTERIOSA.
ERA RIC I UN DELS HONORABLES
MEMBRES DEL REFORM CLUB.

ERA EXACTE I METÒDIC.

L'AIGUA NO ESTÀ A
30 GRAUS, SINÓ A 28,8.
ESTÀ ACOMIADAT.

PASSEPARTOUT, DES DE HUI
ESTÀ VOSTÉ AL MEU SERVEI.

M'AGRADA,
AQUEST HOME.

